

Subject: Re: via mats från winterthur

From: Anne Haaning - To: John Skoog - Date: 20 November 2016 at 15:34, Attachments: KhoiSan Medicine_aud lev_06723.jpg
v07_dyslexic_odin_00989.jpeg

Hej John,

Du har virkelig ret, der er helt sikkert mange overlap og *uncanny* sammentræf mellem Vogel's og mit arbejde. Jeg synes det er så fedt. Ville have været et interessant møde, havde han været i live!

Iftt dosiern, er jeg ikke helt sikker på hvordan jeg skal gribe det an. Jeg sender dig her mine umiddelbare tanker og links til to af mine videoer som jeg tænker er særligt 'Vogelske' og så kan vi tage den derfra...

I Vogel's arbejde ser jeg på mange måder et spejlbillede af mig selv og den tid jeg lever i, som han på mystisk nærmest clearvoyantisk vis har formået at kommunikere i 90'erne. Selvfølgelig afslører hans redskaber at det er en anden tid, og den form for *zapping* han arbejder med afspejler måske nærmere tv-kulturen end internetkulturen. Måske er det hans 'ensomme' forhold til skærmen der er så genkendeligt.

Interessant at vide at han principielt var skærm-bound på grund af sygdom. Flere af mine egne værker er lavet i London post 2008, hvilket vil sige at det praktisk talt har været umuligt at betale et studio i byen, for ikke at nævne bolig i det hele taget. Det har sat sit præg på en hel generation af kunstnere i byen og i mit arbejde tænker jeg at det har været en vigtig faktor i forhold til udviklingen af det personlige forhold jeg har fået til skærmen i mine værker; skærmen har bogstaveligt talt været mit vindue til verden i længere perioder. Og det synes jeg at jeg kan genkende, ihvertfald i de tidligere værker af flere andre London kunstnere som fx.: [Lucy Clout](#), [Ed Atkins](#), [Joey Holder](#), [Eoghan Ryan](#) og [Heather Phillipson](#).

Så jeg tænker at der noget dobbelt over det. På den ene side er det 'sad' på den anden side er det en åbning i en håbløs situation. Der er noget deprimerende og kynisk over værkerne (mine og Vogel's) men samtidig vokser der noget ud af mørket. Man kan måske sige at Vogel's 'fremsyn' hænger sammen med at hans vilkår er blevet til samtidens vilkår omend af ganske andre årsager.

Jeg genkender også træk i den måde Vogel redigerer på som sådan. De personlige kommentarer der blandes med uendeligt mange lag af repræsentation er noget der går igen i mine værker. Oprindeligt indgik mine kommentarer i billedet som noter til mig selv; som *work in progress*, indtil de på et tidspunkt begyndte at tage over og blive til et lag i værkerne. Fænomenet *work in progress* blev i sig selv meningsløst, for hvornår er et digitalt værk overhovedet færdigt?

De mange lag og tvetydige koblinger, som de åbner op for, ser jeg som et direkte opgør med videoteknologiens analoge fortid - fra den gang hvor den var et materiale.

Hvor man i 60'erne var optaget af at zoome uendeligt indtil man opnåede nye forståelser af hvad teknologien egentlig bestod af, vil pixels aldrig afsløre noget nyt på klods hold. Det digitale styrke ligger i at være uendeligt flydende, redigerbart, tilgængeligt og reproducerbart. Det tænker jeg er en interessant pendent til status quo af bevidsthed i en digital tidsalder - fordybelse ser ikke ud til at næres særlig godt men derimod trives uendelige koblinger, sammensmeltninger og mytifisering udemærket.

Bedste hilsner,

Anne

<https://vimeo.com/100498706>

<https://vimeo.com/89019631>

password: watch with headphones

